

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

1) Παλαιόκαστρόν εστίν ἡ νῦν θέσις τῆς Καλαμπάκας. Πιθανὸς τότε ἐσόγοντο ἀρχαῖα ἑρείπια τοῦ Αἰγαίου, περὶ οὗ ἵδε ἐν τῷ Α'. τόμῳ, (ἐνθα ἀνωτέρῳ). Η ἐπισκοπὴ πιθανὸς κατέληξε τὴν ἀκρόπολιν, ἔξ οὐ καὶ ἡ ἐν τῷ παρόντι Χρυσοβούλῳ φράσις ἀλαχαρατοῦσαν αὐτὸν καὶ περὶ τοὺς προπόδας τούτου ἔχουσαν περιβόλιον καὶ λόετρον (= λουτρόν);. Η ἐπισκοπὴ ἔκειτο δῆτα νῦν ὁ σωζόμενος ναὸς ἐν Καλαμπάκᾳ καὶ τιμώμενος τότε μὲν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Προδρόμου, νῦν δὲ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἐγγὺς τοῦ ναοῦ κεῖται ἡ ἐν τῷ Χρυσοβούλῳ ἡμένη βρύσις, ἐν ᾧ ἐντετείχισται ἐπιγραφή, ἐν ᾧ ἀναγράφεται, ὅτι ὁ δῆτας Αἰγαίεων Φηφίζει τιμὰς εἰς τὸν αὐτοκράτορα Σεπτήμιον Σευτῆρον καὶ τὸν μὲν αὐτοῦ Καρακαλλαγ. Η ἐκκλησία εἶναι βυζαντιακὴ τριστούσας βασιλικὴ μετ' ἀρχαίων κιόνων, ἔξ ὧν δύο πρασίνου χρώματος (verde antico) εἶναι πολυτιμότατοι. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ὑπάρχει μαρμάρινος ἄδμων παρεμφερῆς πρὸς τὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας, τὸν περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Παύλου Σιλεντιαρίου. Δύο ἀλλήλας ἀντικρύζουσαι κλίμακες φέρουσιν ἐπ' αὐτοῦ καὶ 4 κίονες ὑποβαστάζουσι τὸν οὐρανόν, οἵ τινος τὸ ὥρατον λευκὸν μάρμαρον ἦτο ἀξιονέος ἐργασίας, κατὰ τὸν Ussing (Thessal.). Ἐνεπίγραφο δέ τινες πλάκες ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ ναοῦ εἰσὶν ἐντετοχισμέναι ὡς καὶ τινὰ ἀνάγλυφα.

- 2) Ἐφ' ὅστον γ' ἡμεῖς ἴσμεν τοιοῦτοι χωρίον δὲν ὑπάρχει.
 - 3) Σκλάταινα νῦν. Πρὸς ΝΑ τῆς Καλαμπάκας κείμενον.
 - 4) Βλέπεται. — Τοιαύτη ὄνομασία δὲν σώζεται νῦν.
 - 5) Βουάσα. — Σώζεται τοιαύτη ὄνομασία.
 - 6) Μηλέα. — Κωμόπολις πρὸς τὸ ΒΔ. τῆς Καλαμπάκας κείμενη ἐν τῷ ἔωτερικῷ.
 - 7) Ζυγός. — Ο Πίνδος, οὕτω καὶ νῦν καλούμενος αὐτόθι ὑπάρχει καὶ γάνη τοῦ Ζυγοῦ.
 - 8) Μπούτζάρα. — Ἀγωνατος αὔτη ἡ θέσις.
 - 9) Γρεβενοσλέ. — Σώζεται καὶ νῦν τὸ χωρίον τοῦτο.
 - 10) Μουσίνα. — Χωρίον μὴ σωζόμενον νῦν.
 - 11) Μυρόκοδον. — Ἀγρων ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτο χωρίον.
 - 12) Κορνήσια. — Θέσις ἡ χωρίον; Τοιαύτη ὄνομασία νῦν δὲν σώζεται.
 - 13) Κοροῦ. — Θέσις νῦν ἀγνοούμενη.
 - 14) Κοζλάκον. — Νῦν Κοζλάκας, μέση τῶν χορυφῶν τοῦ Πίνδου.
 - 15) Τραπουσχονίστα. — Χωρίον μὴ σωζόμενον νῦν.
- Ἐπειδύχομεν ἐγχάρτως ἀγιασματάριον χειρόγραφον χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ 1569, ἐν ᾧ πρὸς τοῖς ἀλλοῖς αναγράφονται καὶ πολυτιμόταται ἱστορικαὶ εἰδῆσις, ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀλμυροῦ καὶ τὴν καθόλου Θεσσαλίαν. Εἶναι γεγραμμένον μετ' ἀπαραμίλου τέχνης καὶ δρηγραφίας καὶ δεδεμένον ἕνωλ καὶ δέρματι. Ἐξ αὐτοῦ κατ' ἐκλογὴν ὅμησιεσθμεν τεμάχια ἐν τῷ τοῦ N. E. E., τὰ μᾶλλον περίεργα.

*Er Αλμυρῷ 1894.

N. I. GIANNOPΟΥΛΟΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ^ν Κωνσταντινούπολει. — Η χιλιοστὴ παράστασις τῆς Mignon καὶ ὁ A. Thomas.

Μεγίστην περιεποιήσατο τιμὴν ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα θεσπέσιος ὕμνος τῷ Ἐλευθέρῳ Θεάτρῳ (Théâtre-libre), καταλαβὼν τῷ παρελθούσῃ ἔδομαδί τῶν θέσιν αὐτοῦ ἐν ταῖς στήλαις ταύταις· καλλιτεχνυμα τὸν θεόν τοῦ Φωτὸς ἔχυμνον, ὑπὸ τῶν ἔξοχων ἡρώων τῆς καλλιτεχνίας δημιουργιθέν, καλλιτεχνίας ὅλως ἀντικειμένης πρὸς τὸν τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ Ἐλευθέρου Θεάτρου κ. Antoinē, ὃστις οὐ μόνον παρεγγνώρισε τὸ καλόν, ἀλλὰ προπλήθεν εἰς τὸ μέσον μαχόμενος κατ' αὐτοῦ καὶ τὸ θέατρον ὑποβιβάζων δι' ἀθετήσεως τῶν ἀρχῶν, ἃς οἱ μεγάλοι τῆς ἀρχαιότητος ἄνδρες ἔθεντο,

διεκήρυξε δὲ ἡ συμπαθής μοῦσα τοῦ Schiller καὶ ὁ ὑπέροχος νῦν δραματικὴ διάνοια τοῦ Δουμᾶ νιοῦ. Τὸ ἀσύντατον δόγμα τοῦ κ. Antoinē, ὅτι τὸ θέατρον πρέγει νὰ ἡ ἀντιγραφὴ τῆς πραγματικότητος ἐν τῇ ὑποκρίσει καὶ τῷ δράματι, δικαίως κατεδίκασεν ἡ τοῦ κατ' ἐξοχὴν φιλοκάλου λαοῦ κριτική, ἡ μὴ ὑπὸ στιγμιαίων ἐντυπώσεων παραδυρομένη, ἀλλ' ἀποφαινομένη ἐπὶ τῇ βάσει ωρισμένων ἀρχῶν, ὑπὸ τῶν ἐπιφανῶν μυστῶν τῆς τέχνης τοῦ καλοῦ καθιερωθεισῶν, προερχομένων δὲ ἐκ τοῦ ιεροῦ ναοῦ τῆς ἀρχαιότητος. Η κριτικὴ κατεδίκασε τὸ ἔργον τοῦ αὐτοκληθέντος ἀναμορφωτοῦ τοῦ θεάτρου, ταύτη δὲ ἡ ποιολούθησε τὸ κοινὸν τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης, ὅπερ τὴν ἀποστροφὴν αὐτοῦ κατά τὸν Ἐλευθέρου-Θεάτρου φανερῶς ἐξεδηλώσει διὰ τῆς ἀγανακτήσεως αὐτοῦ κατά βασάνου καὶ τραυματισμοῦ πραγματικοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τραυματισμοῦ δι' οὐ καὶ αἷμα ἀληθὲς ἔρρευσεν, ἡ δὲ ἀντιροσθωπεύουσα αὐτὸν εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ κατεδίωξε τὸν δράστην, διὸ τὸ δικαστήριον κατεδίκασεν. Φαντάσθητε καλλιτεχνίαν ἐκδηλουμένην διὰ τραύματος ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ μὴ φρύξητε. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ὑποκρίσεως, τὰ περὶ τῶν ἔργων δὲ τῶν ἀναβιδασθέντων ἐπὶ τῆς σκηνῆς οὐχὶ εύνοϊκώτερα ἐγένοντο. Ἐπιδιώκων τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὸ αὐτοῦ ἐκδρασθεισῶν ἀρχῶν διεκήρυξεν ὅτι ἀποδέχεται ἔργα νέων συγγραφέων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ συντεταγμένων, ἔργα ἀπερ πάντα τὰ ἀλλὰ θέατρα ἀπέρριπτον. Καὶ ίδοι ὁ σκοπὸς τοῦ θεάτρου δρόμον ἀνατρέπεται καὶ μεταβάλλεται τοῦτο εἰς ἀποφάλιον τέρας, δῶμα, ἐν ᾧ ἀνευ δυμπεράσματος, ἀνευ δικοποῦ ἐπὶ τῇ ἀρνήσει παντὸς κανόνος τῆς τέχνης, ἐκτυλισθονται πράξεις τοῦ καθημερινοῦ παριδινοῦ βίου, περιβελλομέναι τὸν τύπον τῆς ἀνθικότητος. Ο ναὸς μεταβάλλεται εἰς καπνοῦν. Τοῦτο τὸ κατόρθωμα τῆς σχολῆς τοῦ Antoinē, τοῦ εἰς ἐλευθέραν Κέρκυραντὸν σκηνὴν καταστήσαντος. Υπὸ τὴν τοιαύτην ἐποψίην δημολογοῦμεν διὰ εἰνες ἀναμορφωτής, ἀνεμόρφωσε πράγματι τὸ θέατρον ἵνα καταρρίψῃ αὐτό. Ἀλλ' ἡ κοινὴ συνείδησις ἐξηγέρθη, ἐπέβαλε τὸ ναυάγιον τῶν ἀρχῶν τοῦ Antoinē οὐ μόνον ἐν Παρισίοις ἀλλὰ καὶ ἐν Βερολίνῳ, Κοπεγχάγῃ καὶ ἀλλαχοῦ, ὅπου ἐτόλμησαν νὰ προσάλωσι τὸ πρόσωπον αὐτῶν. Ο δὲ κ. Antoinē, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐν Παρισίοις πάντα τὰ θέατρα λειτουργοῦσι καὶ σπουδαίας ποιοῦνται εἰσπράξεις, τῆς ἐποχῆς τῶν καλλιστῶν οὐσίας, σπεύδει εἰς περιοδείας ἀνὰ τὰς γαλλικὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἔωτερικόν. Οὐδαμὸς μέλει ἡμῖν τίνων ἔνεκα λόγων κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς Independance Roumaine ἀναγράφεντα τὸ Ἐλεύθερον-Θέατρον ἐστέθητο ὑπὸ ἐπιτυχίας ἐν Βουκουρεστίῳ· ὅπερ μέλει ἡμῖν ἐστὶν διὰ τὴν ἡμετέρην πόλει ἐγένετο τοῦτο δεκτὸν μετὰ ψυχρότητος, ὀλίγισται δὲ τῶν ἡμετέρων οἰκογενειῶν ἐτίμησαντα. Τὸ τοιοῦτο λίαν ἐπέρρωσε τὰς γενικὰς ίδεας περὶ τοῦ φιλοκάλου τῆς ἡμετέρας κοινωνίας καὶ τῶν αὐτηρῶν αὐτῆς ἀρχῶν, ἀφ' ὧν ὡς πατρογονικῶν καὶ πατρικῶν οὐδόλως ἀφίσταται.

"Ἐθνος τὰ πρότυπα τοῦ θεάτρου ἔχον, ἐθνος τοὺς πατέρας τῆς δραματικῆς ποιήσεως, τοὺς Αἰσχύλους, Σοφοκλεῖς καὶ Εὐριπίδας ἀναπέμψαν, στρέψει τὰ νῦτα πρὸς τὴν ηθοφθόρον τέχνην. Καὶ εἰνες δίκαιον.

Tίνες εἰσὶ τὰ ἔργα, ἀτίνα ἐδίδαξεν διθασός τοῦ κ. Antoinē ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Μνηματακίων;

Πρώτον παρέρχεται ἡ Blanchette τοῦ Eugène Brieux, πήτις δὲν ἔτυχεν ἐπιτυχίας. Η Blanchette ἐμαρτύρησεν ἀληθῶς πρόσοδον, διότι τὸ θέμα ὅπερ ἔχει εἶναι θέμα ἐνδιαφέρον, προκειμένου περὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ παιδεύσεως τῶν κορασίων. Η Elise ἀνωτέραν τῆς θεοεως τῶν γονέων αὐτῆς ἔτυχε παιδεύσεως, ἐφ' ᾧ καὶ ἀρνεῖται νὰ ὑπηρετῇ ἐν τῷ οἰνοπαλειῷ τοῦ πατρὸς αὐτῆς λέγουσα τῷ πατρὶ Boussel «Διατί μοὶ ἔδωκας τὴν ἀνατροφὴν ταύτην, θέλων νά με καταστήσῃς ὑπηρέτριαν οἰνοπαλείου; Διατί μοὶ ἐνέπνευσας τὴν ἐπιθυμίαν κομψοτέρου καὶ εὐγενεστέρου βίου, ἐπιθυμῶν νά με κρατήσῃς παρὰ σοί, ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ?». Η σκηνὴ αὕτη ὁμολογουμένως εἶναι ἐπιτυχίας καὶ καλῶς διεξηγμένη. Ήκόποι ἀπέρχεται, τοῦ πατρὸς διακινδύσσοντος πανηγυριῶς ὅτι αὐτὴν οὐδέποτε θὰ τύχῃ χάριτος παρ'. αὐτοῦ. Ἐνταῦθα λέγει ἡ δευτέρᾳ πρᾶξις τῆς τριπράκτου ταύτης κωμῳδίας, πήτις εὐηρέστησεν τὸ πρῶτον ἐδιδάχθη ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ ἔτος 1892, ἀλλ' ἀμφότεραι αὗται αἱ πράξεις στεροῦνται δράσεως καὶ χαρακτήρων εὐκρινῶς διαγραφούμενων, ἢ δετρίτην πρᾶξις τὸ πᾶν καταστρέφει.

Ἐτερον ἔργον ἵνα ἡ D u p e, κωμῳδία πεντάπρακτος τοῦ Γεωργίου Ancey, διδαχθεῖσα τὸ πρῶτον κατὰ δεκέμβριον τοῦ 1891 ἐν Παρισίοις. Ο συγγραφεὺς αὐτῆς εἶναι τῶν νεαρῶν συγγραφέων, οὓς εἰς φῶς πάγαγεν δῆπος σκοτίης ὁ κ. Antoine καὶ δὲς παρεῖχεν ἐλπίδας διακριθεὶς ἐντῷ πρώτῳ ἔργῳ ἐπὶ παραπορτικῷ πνεύματι, ἀλλ' ὃς διέψευσε τὰς περὶ αὐτοῦ ἐλπίδας, διότι ἡ D u p e ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἀποτυχίας. Ἐν αὐτῇ οὐδὲν τῶν προσδώπων οὐδέποτε σχεδὸν λέγει ὅτι λέγεται ἐν τῷ συνήθει βίῳ, δοθέντος τοῦ χαρακτῆρος, τῆς ἀνατροφῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς καταστάσεως ἐν ᾧ εὐρίσκεται τοῦτο.

Η Tante Leontine, πήτις ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Antoine δύναται νὰ λογισθῇ ὡς τὸ κρείττον τῶν διδαχθέντων διπλωδόποτε μηγάλων ἔργων, ἀτε καλῶς διεξαγομένη καὶ διατυπούσαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ πττον χαρακτήρας, ἀλλ' ὅποιον τὸ θέμα αὐτῆς, τίς ὁ σκοπὸς αὐτῆς; Ἀγωνίζεται ν' ἀποδείξῃ ὅτι πρὸ τῶν χρημάτων καὶ αὐτὴ ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ ἐπὶ τέλους, μεθ' ὅλας τὰς ἀντιστάσεις τοῦ γηραιοῦ πατρὸς αὐτῆς, θυσιάζεται. Οὐδαμῶς ἔχαγνιζει τὸν πατέρα ὅτι δέχεται τὴν ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεδούσαν ἀδελφήν, τὴν διὰ τούτων πλουτίσασαν, τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ χάριν. Τίμιος χαρακτὴρ οὐδέποτε. ἀνευ μᾶλιστα ἀνάγκης πράττει τοιούτον τι. Παραβληθήτω ὁ Brissot παρὰ τὴν Denise τοῦ Δουμᾶ.

Ἐκ δὲ τῶν ὄλλων γαλλικῶν ἔργων ίδιᾳ τῶν κωμῳδῶν pour lever le rideau ἡ B o u u r o c h e, ἔργον εἰς δύο πράξιας τοῦ G. Courteline, διδαχθεῖσα τὸ πρῶτον κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος καὶ γενομένην ἡ κυριωτάτη ἐπιτυχία τοῦ Ἐλευθέρου-Θεάτρου τῆς ἐποχῆς εἶναι ἡ μᾶλλον ἀξιοσημειώτος, καίπερ μὴ στερουμένη τῶν ἐλαττωμάτων τῆς σχολῆς αὐτῆς, μεθ' ὅλην τὴν ἀποπνέουσαν εὐφύταν καὶ λεπτότητα.

Τελευταῖον σχεδὸν ἀνεβίασεν ὁ κ. Antoine ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Μνηματακίων ἐκατέρους τῶν ἀντικήλων μὲν συγγενῶν δὲ ἐξ ἀγχιστείας νορβηγιανῶν δραματικῶν Henrik Ibsen καὶ Biörnsterne Biörnson ἀνὰ ἐν ἔργον, τούτου μὲν τὸν Faillite, ἔργον εἰς

πράξεις τέσσαρας διδαχθὲν τὸ πρῶτον ἐν Νορβηγίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1873, κατὰ νοέμβριον δὲ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν Παρισίοις ἐν μεταφράσει τῶν Schürmann καὶ Jacques Lemairε, ἐκείνου δὲ τοὺς R e v e n a n t s. Περὶ Ibsen καὶ Biörnson θὰ ἐπληροῦμεν πολλὰς σελίδας, ἀντὶ ἐπεχειροῦμεν νὰ διμηλήσωμεν. Ἐν Παρισίοις μόλις ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Antoine καὶ ὄλλων δευτερεύοντων θεάτρων πρὸς ικανοποίησιν τῆς περιεργείας τῶν Παρισινῶν ἐδιδάχθησαν ἔργα τινὰ αὐτῶν. Σύν τῷ συμβολισμῷ αὐτῶν, ὃς καθίστησι τὰ ἔργα αὐτῶν ἐν πολλοῖς διυσδότα, εἰ μὴ ἀκατανότα, αἱ πρωτότυποι ἀληθῶς ἀρχαὶ καὶ μάλιστα αἱ κοινωνικαὶ οὐδαμῶς δύνανται νὰ τύχωσι τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Ο κ. Antoine ἀνεβίασε τοιαῦτα ἔργα, διότι συμβιβάζονται πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ, ἐπιφυλακάμενος μάλιστα ὡς κατακλεῖδα τὸν Faillite, ἡς μόνος ὁ διάλογος τῆς τρίτης πράξεως ἔχει ἀξίαν τινά, κατὰ τὰ ὄλλαδε οὕσης δράματος réaliste.

Τοιαῦτα ἐν ὀλίγοις τὰ ἔργα, ἀπερ ἀνεβίασεν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας σκηνῆς ὁ θιάσος τοῦ κ. Antoine καὶ τοιοῦτος οὔτος. Σημειώτεον ὅμως ὅτι ὁ Antoine δὲν στερεῖται εὐφύτας, οὔτε ὑποκριτικῆς τέχνης, ὡς ἐπίσης δὲν στεροῦνται τοιαύτης καὶ οἱ σύν αὐτῷ ἔργα-ζόμενοι ὑποκριταὶ τε καὶ ὑποκρίται. Ἄλλ' αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ τοῖς ὄλλαις ἐπομένοις ἀρχαῖς, ταῖς ὁρθαῖς καὶ ὑπὸ τῶν αἰώνων κυρουμέναις, δὲν δύνανται νὰ εὐαρεστήσωσιν. Ομολογοῦμεν τὸν ἀμαρτίαν ἡμῶν.

* * *

Τὸ σπουδαιότατον θεατρικὸν γεγονός τῆς ἐποχῆς ἐν Παρισίοις μετὰ τῶν ἐκτέλεσιν τοῦ Falstaff τοῦ Βέρδον ἐγένετο· ἡ συμπλήρωσις χιλιάδος θριαμβευτικῶν παραστάσεων τῆς γλυκείας M i g n o n τοῦ Αmbroise Thomas, τοῦ πρωταγωνοῦ τῶν γάλλων μουσικῶν. Τὸν M i g n o n ἱκούσαμεν πολλάκις ὑπὸ τῶν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐρχομένων γαλλικῶν θιάσων ἐκτελουμένων καὶ πολλάκις ἐνετρυφόντας εἰς τὰς τάχαριτας αὐτῆς. Εἶναι κωμικὸν μελόδραμα εἰς πράξεις τρεῖς, δοθὲν τὸ πρῶτον τῇ 5(17 νοεμβρίου 1866. Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δὲ τῶν χιλίων παραστάσεων τὸ Κωμικὸν-Μελόδραμα τῶν Παρισίων ἔδωκε πανηγυρικὸν παράστασιν, ὃ δὲ μελοποίὸς τῆς M i g n o n, ὁ γηραιός Thomas, ἐδέξατο πλεῖστα θαυμασμοῦ καὶ συμπαθειῶν τεκμήρια.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΜΑΤΑ.

Ἐν τῇ μετρικῇ ἀναλύσει τοῦ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὑμους τοῦ κ. M. Παρανίκα, ἡν ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ προτέρῳ τεύχει, παρεισέθρησαν τὰ ἔχης παροράματα:

«Εξέπεσε πρῶτον ὁ δ' παῖων Εἴτα δὲ ἀναγνωστέον ἀντὶ «Διαιρέσει τῶν δύο βραχέων «Συνκιρέσει τῶν δύο βραχέων γίνεται ὁ ισόσημος κλπ.

Ἐ τῷ α' ἀποστάσματι στίχ. δ' ἀντὶ προφαίνει ἀνάγ. προφαίνεις.

Ἐν τῷ δ' ἀποτάσματι στίχ. δ' ἀντὶ θύγατρες —θύγατρες], στίχ. δ' ἀντὶ δαῖοι, δαῖσι. Ἐν τῷ γ' ἀποτάσματι στίχ. ζ' ἀντὶ λεγύ, λιγύ, στίχ. θ' ἀντὶ χρυσέα, χρυσέα.